

Εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὅπου λέγεται καὶ ὅτι πρώτη ἡ Θεοτόκος εἶδε τὸν Κύριο μετὰ τὴν ἀνάστασί του ἐκ νεκρῶν

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀνανέωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, εἶναι ἀναζώωσις καὶ ἀνάπλασις καὶ ἐπάνοδος πρὸς τὴν ἀθάνατη ζωὴ τοῦ πρώτου Ἀδάμ πού καταβροχθίσθηκε ἀπὸ τὸν θάνατο λόγω τῆς ἁμαρτίας καὶ διὰ τοῦ θανάτου ἐπαλινδρόμησε πρὸς τὴν γῆ ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπλάσθηκε. Ὅπως λοιπὸν ἐκεῖνον στήν ἀρχὴ δέν τὸν εἶδε κανεὶς ἄνθρωπος νὰ πλάττεται καὶ παίρνη ζωὴ, ἀφοῦ δέν ὑπῆρχε κανεὶς ἄνθρωπος ἐκείνη τὴν ὥρα, μετὰ δέ τὴν λῆψι τῆς πνοῆς ζωῆς μέ θεῖο ἐμφύσημα πρώτη ἀπὸ ὅλους τὸν εἶδε μιά γυναῖκα, διότι μετὰ ἀπὸ αὐτόν πρῶτος ἄνθρωπος ἦταν ἡ Εὐα· ἔτσι τὸν δεύτερο Ἀδάμ, δηλαδή τὸν Κύριο, ὅταν ἀνίστατο ἀπὸ τοὺς νεκρούς, κανεὶς ἄνθρωπος δέν τὸν εἶδε, ἀφοῦ δέν παρευρισκόταν κανεὶς δικός του καὶ οἱ στρατιῶτες πού ἐφύλασσαν τό μνημα ταραγμένοι ἀπὸ τὸν φόβο εἶχαν γίνει σάν νεκροί, μετὰ δέ τὴν ἀνάστασι πρώτη ἀπὸ ὅλους τὸν εἶδε μιά γυναῖκα, ὅπως ἀκούσαμε νὰ εὐαγγελίζεται σήμερα ὁ Μάρκος· διότι, λέγει, “ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἀναστήθηκε τό πρωί τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, παρουσιάσθηκε πρῶτα στή Μαρία τὴ Μαγδαληνὴ”.

Φαίνεται βέβαια σαφώς ότι ο ευαγγελιστής είπεν και την ώρα κατά την οποία αναστήθηκε ο Κύριος, δηλαδή πρωί, και ότι παρουσιάσθηκε πρώτα στη Μαρία τη Μαγδαληνή και ότι έφάνηκε ακριβώς την ώρα της αναστάσεως. Δεν λέγει όμως έτσι, όπως θα φανή αν εξετάσωμε προσεκτικώτερα τά πράγματα. διότι λίγο παραπάνω και αυτός σε συμφωνία με τους άλλους ευαγγελιστάς λέγει ότι αυτή η Μαρία ήλθε και προηγουμένως μαζί με τίς άλλες Μυροφόρες στον τάφο, και αφού τον είδε άδειανό απήλθε. "Ωστε ο Κύριος αναστήθηκε πολύ ένωρίτερα από τό πρωί πού τον είδε. Έπισημαίνοντας δέ και την ώρα εκείνη, δεν είπεν απλώς πρωί, όπως έδω, αλλά πολύ πρωί· έπομένως ως ανατολή ήλίου εκεί έννοεί τό άμυδρό φώς πού προτρέχει στον όρίζοντα, τό όποιο δηλώνοντας και ο 'Ιωάννης λέγει ότι ήλθε τό πρωί, όταν ακόμη ήταν σκοτεινά η Μαρία η Μαγδαληνή στό μνημείο και είδε την πέτρα σηκωμένη από τό μνημείο.

Δεν ήλθε δέ μόνο προς τό μνήμα τότε αυτή, κατά τον 'Ιωάννη, αλλά και απομακρύνθηκε από τό μνήμα, χωρίς να ιδή τον Κύριο ακόμη. Τρέχει κι' έρχεται προς τον Πέτρο και τον 'Ιωάννη, και αναγγέλει όχι ότι αναστήθηκε ο Κύριος, αλλά ότι μεταφέρθηκε από τον τάφο, ώστε δεν έγνώριζε ακόμη την ανάστασι. Έπομένως ο Κύριος έμφανίσθηκε στη Μαρία όχι έντελώς πρώτη, αλλά μετά την πλήρη έλευσι της ήμέρας. 'Υπάρχει λοιπόν κάτι πού αναφέρεται συνεσκιασμένως από τους ευαγγελιστάς, τό όποιο θ' αποκαλύψω προς την αγάπη σας. Πραγματικά τό ευαγγέλιο της αναστάσεως του Κυρίου πρώτη από όλους τους ανθρώπους, όπως ήταν σωστό και δίκαιο, έδέχθηκε από τον Κύριο η Θεοτόκος και αυτή είδε πριν από όλους τον αναστάντα και απήλαυσε την θεία όμιλία του, και όχι μόνο τον είδε με τους όφθαλμούς της και έγινε αυτήκοος αυτού, αλλά και πρώτη και μόνη άγγιξε τά άχραντα πόδια του, έστω και αν οι ευαγγελισταί δεν τά λέγουν φανερά όλα αυτά, μή θέλοντας να προσαγάγουν ως μάρτυρα την μητέρα, για να μην

δώσουν άφορμή ύποψίας στους άπίστους. Έπειδή δέ τώρα έμείς μέ τή χάρη τοῦ άναστάντος όμιλουμε πρός πιστούς καί ή ύπόθεσις τής έορτής άπαιτεῖ έπείγουσα διευκρίνησι τῶν σχετικῶν μέ τίς Μυροφόρες, μέ τήν άδεια αὐτοῦ πού εἶπε “δέν ύπάρχει κρυφό πού δέν θά γίνη φανερό”, θά τό φανερώσωμε καί τοῦτο.

Λοιπόν Μυροφόρες εἶναι οἱ γυναῖκες πού άκολουθοῦσαν τόν Κύριο μαζί μέ τήν Μητέρα του, ξμειναν μαζί της κατά τήν ώρα τοῦ σωτηριώδους πάθους καί έφρόντισαν νά άλείψουν μέ μῦρα τό σῶμα τοῦ Κυρίου. Όταν δηλαδή οἱ Ἰωσήφ καί οἱ Νικόδημος έζήτησαν καί έλαβαν άπό τόν Πιλάτο τό δεσποτικό σῶμα, τό κατέβασαν άπό τόν σταυρό, τό περιέβαλαν σέ σινδόνια μαζί μέ έκλεκτά άρώματα, τό έτοποθέτησαν σέ λαξευτό μνημεῖο, καί έβαλαν μεγάλη πέτρα επάνω στή θύρα τοῦ μνημείου, παρευρίσκονταν θεωρώντας κατά τόν ευαγγελιστή Μάρκο ή Μαρία ή Μαγδαληνή καί ή άλλη Μαρία πού έκαθόταν άπέναντι τοῦ τάφου. Μέ τήν φράσι καί ή άλλη Μαρία έννοοῦσε όπωςδηποτε τήν Θεομήτορα· διότι αὐτή έλεγόταν μητέρα καί τοῦ Ἰακώβου καί τοῦ Ἰωσή, πού ήσαν άπό τόν Ἰωσήφ τόν Μνήστορα. Δέν παρευρίσκονταν μόνο αὐτές παρατηρώντας, όταν ένταφιαζόταν οἱ Κύριοι, αλλά καί άλλες γυναῖκες, όπως ιστόρησε οἱ Λουκᾶς γράφοντας· “παρακολουθώντας κάποιες γυναῖκες πού εἶχαν έλθει μαζί του άπό τήν Γαλιλαία, εἶδαν τό μνημεῖο καί τήν σ’ αὐτό τοποθέτησι τοῦ σώματός του· ήσαν ή Μαγδαληνή Μαρία καί ή Ἰωάννα καί ή Μαρία τοῦ Ἰακώβου καί οἱ άλλες μαζί τους”.

Ἐφοῦ δέ επέστρεψαν, λέγει, άγόρασαν άρώματα καί μῦρα· διότι δέν εἶχαν καταλάβει ακριβῶς ότι αὐτός εἶναι άληθινά ή όσμή τής ζωής για εκείνους πού τόν πλησιάζουν μέ πίστι, όπως όσμή θανάτου καταλαμβάνει τούς ξως τό τέλος άπειθεις, καί ή όσμή τῶν ένδυμάτων του, δηλαδή τοῦ ίδίου τοῦ σώματος, εἶναι άνωτέρα άπό όλα τά άρώματα καί τό όνομά του εἶναι μῦρο χυμένο, μέ τό όποιο έγέμισε θεία ευωδία τήν οίκουμένη. Ἐτοιμάζουν λοιπόν μῦρα καί άρώματα, άφ’ ενός μέν πρός τιμήν τοῦ νεκροῦ, άφ’ έτέρου δέ για παρηγοριά άπό τή δυσωδία τοῦ σώματος, όταν θά έλειωνε, βοηθώντας μέ τήν άλοιφή των τούς επιθυμοῦντας νά παραμένουν δίπλα.

Ἐφοῦ λοιπόν έτοιμάσαν τά μῦρα καί τά άρώματα, κατά τήν έντολή τό Σάββατο ήσύχασαν· διότι δέν εἶχαν καταλάβει άκόμη τά άληθινά σάββατα, οὔτε εἶχαν γνωρίσει καλά τό ευλογημένο εκείνο σάββατο πού μεταφέρει τή φύσι τους άπό τά βάραθρα τοῦ άδη στό όλόφωτο καί θεῖο καί οὐράνιο ύψος. “Τήν πρώτη τής έβδομάδος, όρθρο βαθύ”, όπως λέγει οἱ Λουκᾶς, “ήλθαν στό μνημα, φέροντας τά άρώματα πού έτοιμάσαν”. οἱ δέ Ματθαῖος λέγει, “άργά τό Σάββατο, ξημερώνοντας τήν πρώτη τής έβδομάδος” καί ότι οἱ προσελθοῦσες εἶναι δύο· οἱ Ἰωάννης “τό πρωί, ένῶ ήταν άκόμη σκοτεινά”, καί ότι μία εἶναι ή προσελθοῦσα, Μαρία ή Μαγδαληνή· οἱ δέ Μάρκος “πολύ πρωί τής πρώτης τής έβδομάδος” καί ότι τρεῖς

είναι οί προσελθοῦσες. Πρώτη λοιπόν τῆς ἐβδομάδος λέγουν ὅλοι οί εὐαγγελισταί τήν Κυριακή· ἀργά τό Σάββατο, ὄρθρο βαθύ, πολύ πρωί καί πρωί σκοτεινά ἀκόμη, ὀνομάζουν τόν χρόνο γύρω ἀπό τόν ὄρθρο, ἀνάμικτο ἀπό φῶς καί σκότος· αὐτός ὁ χρόνος εἶναι, ἀφοῦ ἀρχίζει νά αὐγάζει τό ἀνατολικό μέρος τοῦ ὀρίζοντος πού προκαταγγέλλει τήν ἡμέρα. Μπορεῖ δέ κανεῖς παρατηρώντας ἀπό μακριά, πρὸς αὐτό, νά τό ἰδῆ νά ἀρχίζη νά χρωματίζεται ἀπό φῶς γύρω ἀπό τήν ἐνάτη ὥρα τῆς νυκτός, ὥστε ἕως τήν πλήρη ἡμέρα νά ὑπολείπωνται τρεῖς ὥρες.

Φαίνονται βέβαια νά διαφωνοῦν κάπως οί εὐαγγελισταί μεταξύ τους τόσο γιά τήν ὥρα, ὅσο καί γιά τόν ἀριθμό τῶν γυναικῶν, ἐπειδή, ὅπως εἶπα, οί Μυροφόρες ἦσαν πολλές, καί ἦλθαν στόν τάφο ὄχι μιά φορά, ἀλλά καί δύο καί τρεῖς φορές, συντροφιά μὲν, ἀλλ' ὄχι οί ἴδιες, καί κατά τόν ὄρθρο μὲν ὅλες, ἀλλ' ὄχι τόν ἴδιο χρόνο ἀκριβῶς, ἡ δέ Μαγδαληνή ἦλθε πάλι μόνη της καί ἔμεινε περισσότερο. Κάθε εὐαγγελιστής λοιπόν ἀναφέρει μιά προέλευσι μερικῶν καί παραλείπει τίς ἄλλες. Ὅπως δέ ἐγώ ὑπολογίζω καί συνάγω ἀπό ὅλους τούς εὐαγγελιστάς, σύμφωνα μέ ὅσα εἶπα προηγουμένως, πρώτη ἀπό ὅλες ἦλθε στόν τάφο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἡ Θεοτόκος, ἔχοντας μαζί τήν Μαγδαληνή Μαρία. Τοῦτο κυρίως τό συμπεραίνω ἀπό τόν εὐαγγελιστή Ματθαῖο. Διότι, λέγει, “ἦλθε ἡ Μαγδαληνή Μαρία καί ἡ ἄλλη Μαρία”, πού ἦταν ὀπωσδήποτε ἡ Θεομήτωρ, γιά νά ἰδοῦν τόν τάφο. Καί ἰδοῦ ἔγινε μέγας σεισμός· διότι ἄγγελος Κυρίου, ἀφοῦ κατέβηκε ἀπό τόν οὐρανό, προσῆλθε, ἀπεκύλισε τήν πέτρα ἀπό τήν θύρα τοῦ μνημείου κι' ἐκαθόταν ἐπάνω σ' αὐτήν· ἦταν δέ ἡ μορφή του σάν ἀστραπή καί τό ἔνδυμά του λευκό σάν τό χιόνι, ἀπό τόν φόβο δέ ἐμπρός του ἐταράχθηκαν οί φύλακες κι' ἔγιναν σάν νεκροί”.

Ὅλες λοιπόν οί ἄλλες γυναῖκες ἦλθαν μετά τό σεισμό καί τήν φυγή τῶν φυλάκων, κι' εὐρῆκαν τόν τάφο ἀνοιγμένο καί τήν πέτρα ἀποκυλισμένη· ἡ δέ Παρθενομήτωρ ἔφθανε τή στιγμή πού ἐγινόταν ὁ σεισμός, ἀποκυλίσθηκε ἡ πέτρα καί ἀνοιγόταν ὁ τάφος καί οί φύλακες ἦσαν παρόντες, ἂν καί συγκλονισμένοι ἀπό τόν φόβο· γι' αὐτό μετά τόν σεισμό αὐτοί ἀνασηκώθηκαν καί ἐκύτταξαν ἀμέσως νά φύγουν, ἐνῶ ἡ Θεομήτωρ ἐντροφοῦσε στή θεά. Ἐγώ πάντως νομίζω ὅτι γι' αὐτήν πρώτη ἀνοίχθηκε ὁ ζωηφόρος ἐκεῖνος τάφος (διότι γι' αὐτήν πρώτη καί δι' αὐτῆς ἔχουν ἀνοίχθῆ σ' ἐμᾶς ὅλα, ὅσα εἶναι ἐπάνω στόν οὐρανό καί κάτω στή γῆ) καί ὅτι γι' αὐτήν ἀστραπτε ἔτσι ὁ ἄγγελος, ὥστε, ἂν καί ἡ ὥρα ἦταν ἀκόμη σκοτεινή, αὐτή μέ τό πλούσιο φῶς τοῦ ἀγγέλου ὄχι μόνο νά ἰδῆ τόν τάφο κενό, ἀλλά καί τά ἐντάφια νά εἶναι τακτοποιημένα καί πολυτρόπως νά μαρτυροῦν τήν ἔγερσι τοῦ ἐνταφιασθέντος.

Ἦταν δέ προφανῶς ὁ εὐαγγελιστής ἄγγελος ὁ ἴδιος ὁ Γαβριήλ. Διότι μόλις τήν εἶδε αὐτός νά σπεύδη πρὸς τόν τάφο, αὐτός πού παλαιότερα τῆς εἶχε εἰπεῖ, “μή φοβῆσαι, Μαρία, διότι εὐρῆκες χάρι ἀπό τόν Θεό”, σπεύδει καί τώρα καί

κατεβαίνει νά ειπή τό ἴδιο πάλι στήν ἀειπάρθενο καί νά ἀναγγεῖλη τήν ἀπό τούς νεκρούς ἀνάστασι τοῦ γεννηθέντος ἀπό αὐτήν ἀσπόρως, νά σηκώσῃ τήν πέτρα, νά ὑποδείξῃ τόν κενό τάφο καί τά ἐντάφια, κι' ἔτσι νά ἐπιβεβαιώσῃ τήν καλή ἀγγελία. Διότι, λέγει, “ἀποκρινόμενος ὁ ἄγγελος, εἶπε στίς γυναῖκες· μή φοβῆσθε ἐσεῖς, ζητεῖτε τόν Ἰησοῦ, τόν ἐσταυρωμένο; ἀναστήθηκε· ἰδοῦ ὁ τόπος ὅπου ἐκοιτόταν ὁ Κύριος”. Ἐάν, λέγει, βλέπετε τούς φύλακες συγκλονισμένους ἀπό τόν φόβο, ἀλλά ἐσεῖς νά μήν φοβῆσθε· διότι γνωρίζω ὅτι ζητεῖτε Ἰησοῦν τόν ἐσταυρωμένο. ἐσηκώθηκε, δέν εἶναι ἐδῶ. Διότι αὐτός, ὅχι μόνο εἶναι ἀκράτητος ἀπό τοῦ ἄδη καί τοῦ θανάτου καί τοῦ τάφου τά κλεῖστρα καί τούς μοχλοῦς καί τίς σφραγίδες, ἀλλ' εἶναι καί κύριος τῶν ἀθανάτων καί οὐρανίων ἀγγέλων μας καί ὁ μόνος αὐτός εἶναι Κύριος τοῦ σύμπαντος. “ἰδέτε”, λέγει, “τόν τόπον ὅπου ἐκοιτόταν ὁ Κύριος καί πηγαίνετε γρήγορα νά εἰπῆτε στούς μαθητάς του ὅτι ἀναστήθηκε ἀπό τούς νεκρούς”.

“Ἐφοῦ δέ ἐξῆλθαν”, λέγει, “μέ φόβο καί χαρά μεγάλη”. Ἐγώ νομίζω πάλι ὅτι τόν μέν φόβο ἔχει ἀκόμη ἡ Μαγδαληνή Μαρία καί οἱ ἄλλες γυναῖκες πού εἶχαν ἔλθει ἕως τότε μαζί (διότι αὐτές δέν κατενόησαν τήν σημασία τῶν λόγων τοῦ ἀγγέλου οὔτε μπόρεσαν νά συλλάβουν τελείως τό φῶς, ὥστε νά ἰδοῦν καί μάθουν ἀκριβῶς), ἐνῶ ἡ Θεομήτωρ ἀπέκτησε τή μεγάλη χαρά, διότι κατενόησε τά λόγια τοῦ ἀγγέλου καί παραδόθηκε ὀλόκληρη στό φῶς, ὡς τελείως καθαρὰ καί θείως χαριτωμένη, ἐγνώρισε μέ ὅλα αὐτά τήν ἀλήθεια κι' ἐπίστευσε στόν ἀρχάγγελο, ἐπειδή αὐτός ἀπό πολύν καιρό τῆς ἐφάνηκε διά τῶν ἔργων ἀξιόπιστος. Πῶς ἄλλωστε, ἀφοῦ ἦταν παροῦσα στά γεγονότα ἡ θεόσοφος Παρθένος, δέν θά κατανοοῦσε τό συμβάν, ἀφοῦ δηλαδή εἶδε σεισμό, καί μάλιστα μεγάλο, ἄγγελο νά κατέρχεται ἀπό τόν οὐρανό, καί μάλιστα ἀστραποβόλο, τή νέκρωσι τῶν φυλάκων καί τοῦ λίθου τήν μετάθεσι, τήν κένωσι τοῦ τάφου καί τό μέγα θαῦμα τῶν ἐνταφίων, πού ἦσαν ἄλυτα καί συγκρατημένα μέ σμύρνα καί ἀλόη καί συγχρόνως ἐφαίνονταν ἀδειανά ἀπό τό σῶμα, καί ἐπί πλέον ἀφοῦ ἔλαβε τήν χαρμόσυνη πρός αὐτήν θέα καί ἀγγελία τοῦ ἀγγέλου; Ὅταν δέ ἐξῆλθαν μετά τόν εὐαγγελισμό τοῦτον, ἡ μέν Μαγδαληνή Μαρία, σάν νά μήν ἄκουσε κἄν τόν ἄγγελο, ἀφοῦ ἄλλωστε οὔτε ἐκεῖνος ὠμίλησε γι' αὐτήν, διαπιστώνει μόνο τήν κένωσι τοῦ τάφου, χωρίς νά ἀναφέρει καθόλου τά ἐντάφια· καί τρέχει πρός τόν Σίμωνα Πέτρο καί τόν ἄλλο μαθητή, ὅπως λέγει ὁ Ἰωάννης.

Ἡ δέ Θεομήτωρ Παρθένος, συνοδευομένη ἀπό ἄλλες γυναῖκες, ἐπανερχόταν πάλι ἐκεῖ ἀπό ὅπου ἦλθε· καί ἰδοῦ, ὅπως λέγει ὁ Ματθαῖος “ὁ Ἰησοῦς τίς συνάντησε λέγοντας, χαίρεται”. Βλέπετε ὅτι καί πρίν ἀπό τήν Μαγδαληνή Μαρία ἡ Θεομήτωρ εἶδε αὐτόν πού γιά τήν σωτηρία μας ἔπαθε σαρκικά καί ἐτάφηκε καί ἀναστήθηκε; “Αὐτές δέ”, λέγει, “προσῆλθαν, ἔπιασαν τά πόδια του καί τόν προσκύνησαν”. Ὅπως δέ, ὅταν ἡ Θεοτόκος ἄκουσε τό εὐαγγέλιο τῆς ἀναστάσεως μαζί μέ τήν

Μαγδαληνή Μαρία από τόν ἄγγελο, μόνο αὐτή κατάλαβε τή σημασία τῶν λόγων, ἔτσι καί μαζί μέ τίς ἄλλες γυναῖκες, ὅταν συνάντησε τόν Υἱό καί Θεό, πρώτη ἀπό ὅλες τίς ἄλλες εἶδε καί ἀναγνώρισε τόν ἀναστάντα καί προσπίπτοντας ἔπιασε τά πόδια του κι' ἔγινε ἀπόστολός του πρὸς τοὺς Ἀποστόλους. Ὅτι δέ ἡ Μαγδαληνή Μαρία δέν ἦταν μαζί μέ τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τόν τάφο τήν συνάντησε καί τῆς παρουσιάσθηκε καί τῆς ὠμίλησε ὁ Κύριος, διδασκόμαστε ἀπὸ τόν Ἰωάννη· διότι, λέγει, “τρέχει αὐτή πρὸς τόν Σίμωνα Πέτρο καί πρὸς τόν ἄλλο μαθητή, τόν ὁποῖο ἀγαποῦσε ὁ Ἰησοῦς, καί λέγει σ' αὐτούς, ἐσήκωσαν τόν Κύριο ἀπὸ τό μνήμα καί δέν γνωρίζομε πού τόν ἐτοποθέτησαν”. Πῶς τάχα, ἂν τόν εἶδε καί τόν ἄγγισε μέ τά χέρια της καί τόν ἄκουσε νά ὁμιλῇ, θά ἔλεγε τέτοια πράγματα, ὅτι τόν ἐσήκωσαν καί τόν μετέθεσαν, ποῦ ὅμως, δέν γνωρίζομε; Ἀλλά μετὰ τό δρόμο τοῦ Πέτρου καί τοῦ Ἰωάννη πρὸς τόν τάφο καί τήν ἐκεῖ θεά τῶν σινδονιῶν καί τήν ἐπιστροφή, λέγει, “ἡ δέ Μαρία ἐστεκόταν κόντα στό μνημεῖο ἔξω κλαίοντας”.

Βλέπετε ὅτι ὄχι μόνο δέν τόν εἶχε ἰδεῖ ἀκόμη, ἀλλ' οὔτε κἂν εἶχε πληροφορηθῆ σχετικά; Καί ὅταν δέ τήν ἐρώτησαν οἱ παρουσιασθέντες ἄγγελοι, γυναῖκα, “γιατί κλαίεις”, ἐκείνη πάλι ἀποκρίνεται σάν γιά νεκρό. Καθώς δέ ἐστράφηκε καί εἶδε τόν Ἰησοῦ, οὔτε τότε δέν ἐκατάλαβε, ἀλλά ἐρωτωμένη ἀπὸ αὐτόν, τί κλαίει, ἀπαντᾷ παρόμοια, ἕως ὅτου ἐκεῖνος, καλώντας τήν ὀνομαστικά, παρουσίασε τόν ἑαυτό του ζωντανό. Τότε λοιπόν προσπίπτοντας καί αὐτή καί ζητώντας νά προσφέρῃ τόν ἀσπασμό στά πόδια ἐκείνου, ἄκουσε ἀπὸ αὐτόν τίς λέξεις, “μή μ' ἐγγίξης”. Ἀπὸ αὐτό μαθαίνομε ὅτι, ὅταν προηγουμένως ἐφάνηκε στή μητέρα καί στίς γυναῖκες πού ἦσαν μαζί, μόνο σ' αὐτήν ἐπέτρεψε νά πιάσῃ τά πόδια του, ἂν καί ὁ Ματθαῖος ἀποδίδει τοῦτο καί στίς ἄλλες γυναῖκες, μή θέλοντας γιά τήν αἰτία πού εἶπαμε στήν ἀρχή νά προβάλλῃ φανερά τήν μητέρα στό θέμα αὐτό.

Ἀφοῦ δέ πρώτη ἦλθε στόν τάφο ἡ ἀειπάρθενος Μαρία καί πρώτη ἐδέχθηκε τό μήνυμα τῆς ἀναστάσεως, ἔπειτα ἦλθαν πολλές μαζί, εἶδαν καί ἐκεῖνες τήν πέτρα ἀποκυλισμένη καί ἄκουσαν τοὺς ἀγγέλους, πού ἐπιστρέφοντας μέ τό ἄκουσμα αὐτό καί τήν θεά ἐχωρίσθηκαν. Ἄλλες, ὅπως λέγει ὁ Μάρκος, “ἔφυγαν ἀπὸ τό μνήμα, κυριαρχημένες ἀπὸ φόβο καί ἔκστασι καί δέν εἶπαν σέ κανένα τίποτε, διότι ἐφοβοῦνταν”. Ἄλλες ἀκολούθησαν τήν Μητέρα τοῦ Κυρίου, καί αὐτές ἦσαν πού ἐπέτυχαν τήν θεά καί συνομιλία τοῦ Δεσπότη. Ἡ δέ Μαγδαληνή ἐπῆγε στόν Πέτρο καί τόν Ἰωάννη, μαζί μέ τοὺς ὁποίους ἔρχεται πάλι μόνη στόν τάφο· ὅταν δέ ἐκεῖνοι ἀναχώρησαν, αὐτή παραμένοντας ἀξιῶνεται τῆς δεσποτικῆς θέας, στέλλεται καί αὐτή πρὸς τοὺς Ἀποστόλους καί ἔρχεται πάλι πρὸς αὐτούς, γιά ν' ἀπαγγεῖλῃ σέ ὅλους, ὅπως λέγει ὁ Ἰωάννης, “ὅτι εἶδε τόν Κύριο, πού εἶπε σ' αὐτήν αὐτά”. Αὐτή λοιπόν ἡ θεά λέγει καί ὁ Μάρκος ὅτι ἔγινε πρῶι, δηλαδή κατά τήν πλήρη ἀρχή τῆς ἡμέρας, ἀφοῦ ἐπέρασε ὅλος ὁ ὄρθρος, ἀλλά δέν ἰσχυρίζεται ὅτι

τότε έγινε ή ανάστασις του Κυρίου ή ή πρώτη εμφάνισις του.

Έχομε λοιπόν τά συμβάντα έξακριβωμένα καί τήν από τήν αρχή ζητουμένη συμφωνία τών τεσσάρων εύαγγελιστών ως πρός αυτά. Οί δέ μαθηταί κατά τήν ήμέρα τής αναστάσεως τήν ίδια, ένώ άκουσαν από τίς Μυροφόρες καί τόν Πέτρο, καθώς καί από τόν Λουκά καί τόν Κλεόπα, ότι ο Κύριος ζή καί έθεάθηκε από αυτές, άπίστησαν· γι' αυτό όνειδίζονται από αυτόν, όταν τούς εμφανίσθηκε ύστερα, καθώς ήσαν συναθροισμένοι μαζί. Όταν όμως παρέστησε τόν έαυτό του ζωντανό κατά πολλούς τρόπους καί πολλές φορές, όχι μόνο έπίστευσαν όλοι, αλλά καί εκήρυξαν παντού· “ο λόγος τους έξήλθε σέ όλη τή γή καί τά ρήματά τους έφθασαν στά πέρατα τής οικουμένης”, “ένώ ο Κύριος συνεργούσε καί έβεβαίωνε τόν λόγο μέ τά συνοδευτικά θαύματα”. διότι τά θαύματα ήσαν αναγκαιότατα, μέχρις ότου κηρυχθή ο λόγος σέ όλη τή γή. Άλλά χρειάζονται μέν σημεία καί τεράστια θαύματα πρός παράστασι καί βεβαίωσι τής άληθείας του κηρύγματος· χρειάζονται όμως σημεία, άλλ' όχι τεράστια πρός παράστασι αυτών πού υποδέχθηκαν τόν λόγο, άν βεβαίως έπίστευσαν. Ποιά δηλαδή σημεία; Τά από τά έργα. “Δείξε μου”, λέγει, “τήν πίστη σου από τά έργα σου”, καί “ποιός είναι πιστός, άς δείξη τά έργα του από τήν καλή διαγωγή”. Ποιός θά πιστεύση πραγματικά ότι έχει διάνοια θεία καί ύψηλή, καί θά έλέγαμε ούράνια, όπως είναι ή εύσέβεια, αυτός πού επιδίδεται σέ φαύλα έργα καί είναι προσηλωμένος στή γή καί στά γήινα;

Δέν ώφελει τίποτε λοιπόν, άδελφοί, εάν λέγη κανείς ότι έχει θεία πίστι, δέν έχει όμως έργα κατάλληλα στήν πίστι. Τί ώφέλησαν οι λαμπάδες τίς μωρές παρθένους, άφοϋ δέν είχαν έλαιο, δηλαδή τά έργα τής αγάπης καί τής συμπαθείας; Τί ώφέλησε ή επίκλησις του Άβραάμ σαν πατρός τόν πλούσιο εκείνον πού τηγανίζόταν στήν άσβεστη φλόγα έξ αιτίας τής άσυμπαθείας πρός τόν Λάζαρο; Τί ώφέλησε ή δήθεν εύπέθεια πρός τήν πρόσκλησι εκείνον τόν άνθρωπον πού δέν είχε άποκτήσει διά τών άγαθών έργων ένδυμα κατάλληλο για τό θεϊο γάμο καί για τόν άφθαρτο εκείνο νυμφώνα; Προσκήθηκε μέν καί προσήλθε, διότι έπίστευσε όπωσδήποτε, καί παρακάθησε μέ τούς άγίους εκείνους συνδαιτυμόνες, άλλ' όταν έξεσκεπάσθηκε καί καταισχύνηκε, ως ένδεδυμένος τήν φαυλότητα από τά ήθη καί τίς πράξεις έδέθηκε άνηλεώς χειροπόδαρα κι' έρρίφθηκε στή γέεννα του πυρός, όπου επικρατεί ο κλαυθμός καί ο τρυγμός τών όδόντων.

Αυτήν είθε νά μή τήν δοκιμάση κανείς Χριστιανός, άλλ' επιδεικνύοντας όλοι διαγωγή πρέπουσα στήν πίστι, νά εισέλθωμε στόν νυμφώνα τής άφθαρτης εύφροσύνης καί νά ζήσωμε αίωνίως μαζί μέ τούς άγίους εκεί, όπου είναι ή κατοικία όλων τών εύφραινομένων. Γένοιτο.

Πηγή: agiazoni.gr